

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 1.

Med Hensyn til denne Bestemmelse har Kommissionen haft under Overvejelse, hvorvidt det vilde være hensigtsmæssigt at give en almengyldig Bestemmelse af, hvilke Vand der skulle betragtes som ferske. Dette vil imidlertid i mange Tilfælde være vanskeligt, saaledes ved Aars og Bækkes Udløb i Havet og i de mange Indsøer fra Havet, som findes, saasom Ringstøbing Fjord, Nissum Fjord samt talrige Nor og Indvande, som i og for sig med samme Ret ville kunne betragtes som ferske og som salte Vand, naar Hensyn tages til Vandets Bestaafenhed. Man maa imidlertid erkende, at dette ikke kan være det afgørende for Bestemmelsen af, om et Vand skal henhøre under Ferskvands- eller Saltvandslovgivningen. Snarere kunde man hævde, at Hensynet til Fiskeriets Tarv burde være det ene afgørende, saa at man drog bestemte Grænser for Fersk- og Saltvandsomraader, fastsatte efter hvad der baadede Fiskeriet mest. Men ogsaa her støder man paa en Hindring, idet de paagældende Vand ved at inddrages under Ferskvandslovgivningen faa en helt anden og forskellig Stilling i ejendomsretlig Henseende, end naar de høre under Saltvandslovgivningen. Det bør erindres, at i saa godt som alle de Vand, hvor Tvivl kan opstaa, om de skulle høre under Saltvands- eller Ferskvandslovgivningen, har Afgang til Fiskeriet fra gammel Tid staaet aaben for alle, idet de ere blevne betragtede som Indsøer fra Havet, og dette Forhold kan ikke forandres uden et betydeligt Indgreb i det hidtil udøvede Fiskeri. Henset hertil og i det hele til de uensartede Forhold rundt i Landet, mener Kommissionen, at man foruden at pointere i § 1, at Loven gælder for Søer, Aar og Bække og andre lignende ferske Vand (hvorunder altsaa ikke kan henregnes saadanne Brakvande, i hvilke Fiskeriet hidtil har staaet aabent for alle) kunde tilføje en Bestemmelse om, at Ministeren i Tvivlstilfælde skal kunne afgøre, om et Vand hører under Ferskvands- eller Saltvandslovgivningen. En saadan Bestemmelse vil saa meget mere være paa sin Plads, som den findes i den nugældende Fiskerilovs Kapitel 4, der omhandler Vedtægters Oprettelse, hvorved Ministeren faktisk i alle Tilfælde, hvor der for de her nævnte Indvande og Nor bliver Tale om Oprettelse af Vedtægter, har Myndighed til at afgøre, om de skulle høre under Ferskvands- eller under Saltvandslovgivningen.

Bestemmelsen om, at Retten til Fiskeri i de ferske Vand ikke maa adskilles fra den tilstødende Grund (§ 1, 2det Stykke) er Kommissionen enedes om at foreslaa bibeholdt. Vel er det af enkelte Medlemmer fremholdt, at denne Bestemmelse kunde være hindrende for Fiskeriets Udvikling, fordi en Ejer, som ikke drev Fiskeriet tilstrækkelig intensivt, ikke kunde afhænde Fiskeriet til andre, men paa den anden Side har Kommissionen ment, at dette Forhold ikke vilde forbedres i væsentlig Grad ved at ubelade den omhandlede Bestemmelse; thi allerede nu har Grundejeren jo Ret til at leje sin Fiskeret ud, og vil han ikke det, vil han i de fleste Tilfælde næppe heller sælge den, selv om det ogsaa var tilladt. Bestemmelsen er oprindelig foreslaaet af det Udvalg, der var nedsat af Folketinget i 1880—81, der udtalte, at Fiskeretten og Grundejendomsretten ofte staaer i Modstrid til hinanden, naar en Person ejer Grunden og en anden Fiskeretten.

Paragrafen er i øvrigt overensstemmende med det i Rigsdagssamlingen 1895—96 fremsatte Fiskerilovforslags § 54, kun at man har ment, at ligesom Bestemmelserne vedrørende Undermaalsfisk ere foreslaaede gældende ogsaa for de kunstig anlagte Damme og Vand uden Afløb, der ere i Enkeltmands Eje, saaledes bør ogsaa Fredningsbestemmelserne gælde for disse Vand. Hensynet til Kontrollen med Overholdelsen af Lovens Bestemmelser gør sig ogsaa gældende i begge Retninger.